

Arrest

nr. 307 173 van 24 april 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 januari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 december 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA loco advocaat S. VAN ROSSEM.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 10 december 2018, dient op 3 januari 2019 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 16 september 2021 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. 270.135 van 21 maart 2022 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Zonder België te verlaten, dient verzoekster op 4 april 2023 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 6 juli 2023 nodigt de commissaris-generaal verzoekster uit voor een persoonlijk onderhoud, waaraan zij geen gehoor geeft. Vervolgens neemt de commissaris-generaal op 27 juli 2023 de beslissing waarbij haar tweede verzoek niet ontvankelijk wordt verklaard. Door een administratieve vergissing worden zowel de uitnodiging voor het persoonlijk onderhoud als de beslissing naar een verkeerd adres gestuurd, waarop de commissaris-generaal het dossier heropent en verzoekster hoort tijdens een persoonlijk onderhoud op 21 december 2023.

1.3. De commissaris-generaal neemt op 27 december 2023 de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de thans bestreden beslissing die aangetekend wordt verstuurd op 28 december 2023 en luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en sikh van origine en etnie te zijn. U bent geboren op [...] in Delhi, India. Uw vader [P.S.] (o.v. [...]) en uw moeder [K.K.] (o.v. [...]) verlieten in de jaren tachtig Afghanistan omwille van de oorlog. U heeft twee broers: [B.S.] (o.v. [...]) en [H.S.] (o.v. [...]). Tot uw achttiende woonde u samen met uw broer [B.] en uw ouders in Virender Nagar te New Delhi. U ging naar school tot de twaalfde graad en vatte studies aan de universiteit aan.

In uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde u dat u ergens tussen 2015 en 2016 door een moslim, [U.M.], ontvoerd en tot een huwelijk gedwongen werd. U werd vastgehouden, mishandeld en verkracht. Binnen de maand na uw ontvoering werd u zwanger. Uw zoon [S.V.] werd geboren op 21 mei 2016 en twee dagen later volgens islamitische traditie besneden. [U.M.] zei dat het verplicht is in zijn religie om dit te doen. In de Sikhgemeenschap wordt dit niet gedaan en zorgt dit voor veel schaamte. In de maand november van 2017 wist u te ontkomen omdat [U.M.] de deur vergat te sluiten toen hij veel alcohol gedronken had. U ging recht naar het huis waar u woonde met uw ouders, maar vernam dat ze al vertrokken waren. U nam telefonisch contact op met uw moeder, die u aangaf dat ze u niet kon helpen op dat moment en u aanraade om naar de sikhtempel te gaan. Uiteindelijk kreeg u onderdak in een sikhtempel in Mavi Nagar, New Delhi. Ze regelden voor u en uw zoon dat jullie ook naar België konden komen om uw ouders te vervoegen. Voor het overige haalde u met betrekking tot India problemen aan omdat u er geen stayvisa kreeg, niets van de UNHCR kreeg en er de Indische nationaliteit niet verkreeg. U verliet India en reisde naar België, waar u op 10 december 2018 aankwam en op 3 januari 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. Uw ouders en uw broer [B.S.] dienden op 20 juli 2016 een eerste verzoek om internationale bescherming in België in. Op basis van de Dublinprocedure werd hun eerste verzoek niet door België behandeld. Bij hun tweede verzoek om internationale bescherming dat ze indienden in België op 12 mei 2017 werd aan hen de vluchtelingenstatus toegekend. In het verzoek om internationale bescherming dat uw broer [H.S.] indiende op 11 juli 2014 werd aan hem de vluchtelingenstatus toegekend op 27 april 2016. Op 16 september 2021 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u uw verblijfssituatie in India niet aannemelijk maakte waardoor u de asieliinstanties niet in staat stelde na te gaan of u in India een reëel verblijfsalternatief ontwikkelde en mogelijk zelfs de Indische nationaliteit verwierf. In het verzoekschrift van het beroep dat u instelde bij de Raad voor Vreemdelingenzaken (RvV) kwam u deels terug op uw verklaringen. U stelde toen dat u niet ontvoerd werd maar vrijwillig in het huwelijksbootje trad met [U.M.]. Uw echtgenoot mishandelde u echter na de geboorte van uw zoon waardoor u hem ontvluchtte. Na bij verschillende kennissen, familieleden en in een sikhtempel gewoond te hebben slaagde u erin om samen met uw zoon India te verlaten en naar België te reizen. De Raad oordeelde echter dat u door het laattijdig opwerpen van een alternatieve versie van de feiten u uw geloofwaardigheid niet herstelt en stelde vast dat u nog steeds geen volledig en duidelijk zicht biedt op uw verblijfsomstandigheden in India gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België. In haar arrest van 21 maart 2022 weigerde de RvV u eveneens beide beschermingsstatuten. U stelde geen hoger beroep in tegen dit arrest.

Zonder België te verlaten diende u op 4 april 2023 een eerste volgend verzoek om internationale bescherming in. In uw tweede en huidige verzoek herhaalt u de versie van uw asielrelaas dat u bij de RvV verklaarde en benadrukt u dat u enkel over de Afghaanse nationaliteit beschikt. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u ontvoerd te worden en u tot de islam te moeten bekeren terwijl u bij terugkeer naar India voor u en uw zoon uw vroegere partner vreest. Tot slot wijst u erop dat u in België religieus trouwde in de sikh tempel van Antwerpen en dat u zwanger bent van uw tweede kind. Ter staving van uw verzoek legt u uw e-mail verkeer met het UNHCR India en het UNHCR België en Luxemburg, uw registratieaanvraag bij het Indische Ministerie van Buitenlandse zaken, uw geboorteakte van de Afghaanse ambassade te Brussel, uw studiecificaten, uw UNHCR overzichtsfiche, uw Indische geboorteakte en een certificaat over uw deelname aan de Wereldvluchtelingendag in 2004.

Op 6 juli 2023 nodigde het CGVS u uit voor een persoonlijk onderhoud, waaraan u geen gehoor gaf. Vervolgens nam het CGVS op 27 juli 2023 de beslissing dat uw tweede verzoek niet ontvankelijk is. Door een administratieve vergissing werden zowel de uitnodiging voor het persoonlijk onderhoud als de beslissing naar een verkeerd adres gestuurd, waarop het CGVS uw dossier heropende en u uitnodigde voor een persoonlijk onderhoud op 21 december 2023. Tijdens dit persoonlijk onderhoud hield u vast aan de verklaringen die u voor de RvV aflegde en voegde u nog de geboorteakte van uw jongste zoon toe.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. In uw huidige verzoek gaf u bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat u zwanger bent en dat de bevalling voorzien is op 9 augustus 2023. Rekening houdend met de voorziene geboortedatum van uw tweede kind nodigde het Commissariaat-generaal u een eerste keer meer dan een maand eerder en de tweede keer meer dan vier maanden nadien uit voor een persoonlijk onderhoud. Verder gaf u geen procedurele noden aan.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet onderzoekt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn of door de verzoeker om internationale bescherming worden voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4. Bij gebrek aan dergelijke elementen verklaart de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst moet er worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste verzoek hebt uiteengezet. Nadat het CGVS uw eerste verzoek om internationale bescherming had afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u weigerde zicht te geven op uw werkelijke verblijfssituatie voor uw komst naar België en daaraan verbonden, uw mogelijk verblijfsalternatief en huidige nationaliteit legde u voor de Raad voor Vreemdelingebetwistingen andere verklaringen over uw verblijfssituatie in India af. De RvV oordeelde evenwel dat u nog steeds naliet om zicht te geven op uw verblijfssituatie in India in de jaren voor uw komst naar België waardoor u de asielinstanties en de Raad niet in staat stelt om na te gaan of u mogelijk de Indiase nationaliteit verwierf en een beoordeling van een eventuele nood aan internationale bescherming zelf onmogelijk maakt. U diende geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden. Hoewel u tijdens het persoonlijk onderhoud op 21 december 2023 gewezen werd op de beoordeling van de RvV en u meermaals aangemoedigd werd om de ware toedracht te vertellen bleef u louter de juistheid van uw verklaringen in de beroepsprocedure voor de RvV benadrukken (CGVS 21/12/2023, p.2,3,4,5). Door het louter herhalen van een eerder ongeloofwaardig bevonden relaas brengt u echter geen nieuwe elementen aan die uw kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroot. Als enige wijziging geeft u in uw huidig verzoek de gegevens van het valse paspoort waarmee u reisde van India tot België op, waar u bij het CGVS en bij de RvV nog volhield dat u geen idee had van de documenten waarmee of de identiteit waaronder u reisde (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 3). Uw laattijdige verklaring over het reisdocument waarmee u naar België reisde kan het geloof over uw verblijfssituatie in India in het licht van de eerdere vaststellingen niet herstellen.

De door u aangebrachte stukken laten evenmin toe om meer zicht te krijgen op uw werkelijke situatie de jaren voor uw vertrek uit India. Twee van de stukken over uw studies en het certificaat over uw deelname aan de Wereldvluchtelingendag bracht u reeds aan in uw beroep bij de RvV en kunnen derhalve niet als nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet beschouwd worden. De overige stukken betreffende uw studies liggen in de lijn van de eerder neerlegde stukken en kunnen eveneens slechts uw scholing aantonen zonder dat ze bewijskracht hebben inzake uw verblijfsstatus in India of uw huidige nationaliteit. Uw e-mailverkeer met UNHCR India bevat slechts uw aanvraag en het antwoord van het UNHCR dat de gevraagde verificatie niet door hen uitgevoerd kan worden. Ook uw correspondentie met de Indiase overheid bevat geen informatie die enig licht op uw situatie kan laten schijnen. In antwoord op uw aanvraag aan het UNHCR België en Luxemburg ontving u een UNHCR overzichtsfiche en uw moeilijk

leesbare geboorteakte. Uw geboorteakte die opgemaakt werd in 1996 mist eveneens bewijskracht inzake uw latere verblijfssituatie in India, terwijl de overzichtsfiche de eerdere door u neergelegde vluchtelingenkaart lijkt te bevestigen. Deze vluchtelingenkaart werd uitgereikt op 14 juli 2011 en was geldig tot 2 maart 2016, hetgeen strookt met de informatie van de fiche dat uw status later dat jaar op "inactief" werd gezet. Bijgevolg blijft de vaststelling van het CGVS en de RvV dat u hiermee slechts aantoonst dat u bij uitreiken van de kaart op 14 juli 2011 als Afghaans vluchteling in India verbleef zonder dat u daarmee de omstandigheden van uw verblijf in de daaropvolgende jaren verheldert onverminderd van kracht. Tenslotte dient er ongeacht de bewijswaarde die er gehecht kan worden aan een geboorteakte afgeleverd door de ambassade van de Islamitische Republiek van Afghanistan na de machtsovername door de Taliban en slechts op basis van de taskara's van uw ouders en uw UNHCR-kaart opgemerkt worden dat dit stuk slechts bevestigt dat u bij uw geboorte over de Afghaanse nationaliteit beschikte (CGVS 21/12/2023, p.3). Bijgevolg mist ook dit stuk bewijskracht inzake uw verblijfssituatie in India de jaren voor uw vertrek en huidige nationaliteit. De geboorteakte van uw jongste zoon mist eveneens bewijskracht inzake uw verzoek om internationale bescherming.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar Afghanistan."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster een schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, zijnde het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht en van artikel 1 (A) 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag).

Verzoekster meent dat zij, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal beweert, wel degelijk duidelijkheid heeft verschaft over haar verblijfssituatie in India. Zij betoogt dat zij nooit een Indiase verblijfsvergunning heeft ontvangen en dat ze niet over de Indiase nationaliteit beschikt. Bovendien haalt zij aan dat zij in India in erbarmelijke omstandigheden leefde en dat ze er slachtoffer werd van intrafamiliaal geweld. Zij wijst erop dat zij een enorme inspanning geleverd heeft om de nodige documenten te verzamelen die aantonen dat zij niet over de Indiase nationaliteit beschikt. Zo stipt zij aan dat ze herhaaldelijk contact opnam met UNHCR India, België en Luxemburg, dat ze haar registratieaanvraag bij het Indiase Ministerie van Buitenlandse Zaken en haar overzichtsfiche UNHCR bijbracht. Zij stelt dat ze niet kan terugkeren naar India omwille van de gewelddadige relatie met haar echtgenoot en omdat zij daar geen aangifte kan doen wegens haar Afghaanse nationaliteit. Zij verwijst nog naar de in België toegekende vluchtelingenstatus aan haar ouders en haar twee broers.

Zij herhaalt dat ze niet beschikt over de Indiase nationaliteit en dat UNHCR India geen hulp bood gezien die slechts konden meedelen dat haar nationaliteit niet geverifieerd kon worden. Zij bevestigt dat de Indiase overheid evenmin in staat was duidelijkheid over haar nationaliteit of verblijfsrecht te verschaffen, maar leidt hieruit af dat de Indiase overheid het zeker zou hebben meegedeeld indien zij de Indiase nationaliteit zou hebben. Zij vermeldt voorts dat UNHCR België en Luxemburg een overzichtsfiche konden afleveren waaruit blijkt dat zij een vluchtelingenkaart had die geldig was tot 2 maart 2016 en dat deze niet verlengd werd. Zij zet uiteen dat ze omwille van haar Afghaanse nationaliteit en haar gewelddadig huwelijk nooit de kans heeft

gekregen de Indiase nationaliteit te verwerven en dat het ontbreken van documenten de beslissing van de commissaris-generaal niet negatief mag beïnvloeden.

Zij verwijt de commissaris-generaal geen rekening te houden met de ernstige veiligheidssituatie zowel in Afghanistan als in India. Zij vervolgt dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) zal geschonden worden indien zij moet terugkeren naar India. Zo wijst zij er opnieuw op dat ze in India geen enkele bescherming heeft tegen haar echtgenoot en dat zij bij terugkeer ernstig vreest voor zijn represailles. Volgens haar zal zij bovendien in erbarmelijke omstandigheden terechtkomen omwille van haar gebrek aan verblijfsrecht. Zij verwijst verder naar het rapport van *Human Rights Watch* van 2022 dat vraagtekens plaatst bij het huidige beleid in India en naar verschillende organisaties die aangeven dat de mensenrechtensituatie in India verslechtert. Zij voegt nog toe dat de leden van haar kerngezin allemaal als vluchteling erkend zijn, in België wonen en dat enige hulp van kennissen of familieleden in India onmogelijk is. Zij stelt voorts dat niet gegarandeerd kan worden dat India haar niet terug zal leiden naar Afghanistan. Tot slot geeft zij een samenvattende toelichting waarbij zij de cumulatieve criteria zoals vastgesteld in artikel 1 (A) 2 van het Vluchtelingenverdrag overloopt.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus merkt verzoekster op dat de commissaris-generaal niet voldoet aan de motiveringsplicht door louter te stellen dat zij niet mag worden teruggeleid naar Afghanistan, doch de situatie niet nagaat ten aanzien van India. Zij maakt opnieuw gewag van de allerm minst rooskleurige situatie in India.

Zij haalt vervolgens aan dat artikel 8 van het EVRM geschonden zal worden bij haar terugkeer naar India. Zo verwijst zij naar het statuut van haar ouders en broers en naar haar nieuwe relatie in België. Zij en haar echtgenoot zouden religieus gehuwd zijn in een Sikh tempel te Antwerpen en ondertussen samen een kind hebben. Zij voert aan dat zij haar familie en kind zou moeten achterlaten indien zij teruggestuurd zou worden naar India. Verwijzend naar het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het kind betoogt zij dat het allerm minst in het belang van het kind is om op te groeien zonder vader. Zij stipt aan dat België de plicht heeft om te waarborgen dat een kind niet gescheiden wordt van zijn of haar ouders en dat haar eerste kind blootgesteld werd aan ernstig intrafamiliaal geweld waardoor het bij terugkeer naar India het risico loopt in handen te vallen van zijn gewelddadige vader. Zij tracht haar betoog kracht bij te zetten door te verwijzen naar artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) die stelt dat het belang van minderjarige kinderen in overweging moet worden genomen bij beslissingen over verblijfskwesties.

3. Nieuwe stukken

3.1. Ter terechtzitting legt verzoekster overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarbij zij volgende nieuwe stukken voegt:

- Gegevens van de advocaat in India;
- Bewijs van betaling: erelonen van de Indiasche advocaat;
- Correspondentie met de advocaat in India;
- Contact met UNCHR India;
- Correspondentie met "*Ministry of Home Affairs*";
- Documenten waaruit blijkt dat verzoekster het ministerie tracht te bereiken.

Met voorgaande stukken wenst zij aan te tonen dat zij al het mogelijke doet om haar verklaringen te staven en om haar statuut aan te tonen.

4. Juridisch kader

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van

een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van richtlijn 2013/32/EU.

4.2. Artikel 57/6/2, § 1 eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (Hof van Justitie 10 juni 2021, LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3 van de Richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (Hof van Justitie, 10 juni 2021, nrs. 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (Hof van Justitie 10 juni 2021, nr. 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (Hof van Justitie 10 juni 2021, nr. 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (Hof van Justitie 9 september 2021, XY t. *Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl*, C-18/20, nr. 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (Hof van Justitie, 10 juni 2021, nr. 37).

De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de determinerende motieven van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet werd betwist, doch ongegrond werd bevonden, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van dien aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Onderzoek van de nieuwe elementen

5.1. In het kader van haar eerste beschermingsverzoek verklaart verzoekster dat zij de Afghaanse nationaliteit heeft en dat zij sikh van origine en etnie is. Zij verklaart geboren te zijn in India en tot haar achttien jaar in New Delhi te hebben gewoond. Zij zou India verlaten hebben omdat ze door een moslim, U.M., ontvoerd en tot een huwelijk gedwongen werd. Zij kreeg samen met hem een zoon, die twee dagen na zijn geboorte volgens de islamitische traditie besneden werd. Zij en haar zoon konden uiteindelijk ontkomen en kregen onderdak in een sikhtempel in New Delhi. Voorts haalt zij aan dat zij in India problemen had omdat ze er geen verblijfsrecht of Indiase nationaliteit verkreeg en niets van het UNHCR kreeg. In België werd aan haar ouders en haar twee broers de vluchtelingenstatus toegekend. De commissaris-generaal oordeelt op 16 september 2021 dat verzoekster haar verblijfssituatie in India niet aannemelijk maakt waardoor zij de asieliinstanties niet in staat stelt na te gaan of zij in India een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld heeft of mogelijks zelfs de Indiase nationaliteit verworven heeft. Tijdens haar beroepsprocedure voor de Raad komt verzoekster deels terug op haar verklaringen stellende dat zij niet ontvoerd werd, maar vrijwillig trouwde met U.M.. Hij zou haar na de geboorte van hun zoon mishandeld hebben, waarna zij hem ontvluchtte en verbleef bij verschillende kennissen, familieleden en slechts voor een kort tijd in een sikhtempel. Na beroep oordeelt de Raad in zijn arrest nr. 270.135 d.d. 21 maart 2022 dat verzoekster door het laattijdig opwerpen van een alternatieve versie van de feiten haar geloofwaardigheid niet herstelt en dat zij nog steeds geen volledig en duidelijk zicht biedt op haar verblijfsomstandigheden in India gedurende de laatste jaren vóór haar komst naar België. Bijgevolg weigert de Raad verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

5.2. In het kader van haar huidige en tweede beschermingsverzoek verklaart verzoekster dat zij bij haar eerste persoonlijk onderhoud bepaalde zaken verzwegen had of gelogen had omdat zij bang was en niet wou dat haar zoon wist dat zijn vader een moslim of een crimineel was. Zij voert aan dat zij veel moeite heeft gedaan om de documenten te bekomen die zij neerlegt, gelet op de corruptie in India en het racisme ten aanzien van Afghanen. Bij terugkeer naar India vreest zij dat zij en haar zoon gedood zullen worden door haar vroegere

partner en dat zij geen bescherming zal krijgen van de politiediensten, waarover zij verklaart dat die haar reeds meermaals probeerden aan te randen. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest zij dat zij vanwege haar sikh etnie als doelwit zal worden gezien en dat ze haar als alleenstaande moeder zullen proberen ontvoeren en bekeren. Ter staving van haar verzoek legt zij de volgende documenten neer: mailverkeer met het UNHCR India, België en Luxemburg, haar registratieaanvraag bij het Indiase Ministerie van Buitenlandse Zaken, haar geboorteakte van de Afghaanse ambassade te Brussel, haar studiecificaten, haar UNHCR overzichtsfiiche, haar Indiase geboorteakte en een certificaat over haar deelname aan de Wereldvluchtelingendag in 2004. Bij haar aanvullende nota legt zij nog verschillende documenten neer, zijnde de gegevens van de advocaat in India, een bewijs van betaling en de erelonen van de Indiase advocaat, haar correspondentie met de advocaat in India, contact met UNCHR India, correspondentie met *“Ministry of Home Affairs”* en stelt zij dat zij al het mogelijke doet om haar verklaringen te staven en haar statuut aan te tonen.

De kernvraag is of de door verzoekster ingeroepen elementen niet alleen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen maar ook als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

5.2.1. In de bestreden beslissing wordt op terechte wijze gemotiveerd dat het volgend verzoek om internationale bescherming van verzoekster niet-ontvankelijk moet worden verklaard omdat zij geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt en dat de commissaris-generaal evenmin over dergelijke elementen beschikt.

Verzoekster brengt geen overtuigende argumenten bij die het geheel van motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat zij geen nieuwe elementen of feiten heeft aangebracht, kunnen weerleggen of ontkrachten. Het komt verzoekster toe om voormelde motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter zoals hierna zal blijken in gebreke blijft.

5.2.1.1. In het kader van haar volgend verzoek om internationale bescherming bevestigt verzoekster dat zij tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming weliswaar leugenachtige verklaringen heeft afgelegd, maar dat zij tijdens haar beroepsprocedure bij de Raad enkel de waarheid heeft gesproken (AD CGVS, Verklaring Volgend Verzoek, 08.05.2023, punt 17). Zij paste haar verklaringen aan in die zin dat zij een vrijwillige relatie met U.M. was begonnen, waarna zij ruzie kreeg met haar familie en bij hem introk. Na de geboorte van haar zoon zou de relatie met U.M. zijn verslechterd en zou zij slachtoffer zijn geworden van familiaal geweld, waarop zij vluchtte en enige tijd in een tempel, maar ook bij kennissen verbleven zou hebben. Ook tijdens het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal houdt zij vol dat zij de waarheid sprak bij de vorige procedure voor de Raad en dat zij deze verklaringen niet wenst te wijzigen (NPO, p. 2, 3 en 5). Zij wijt de tijdens haar eerste beschermingsverzoek afgelegde leugenachtige verklaringen aan haar mentale staat ten tijde van het gehoor, slecht advies van haar advocaat en aan het feit dat ze bang was dat haar zoon zou te weten komen dat zijn vader een moslim of crimineel was.

Met dit betoog beperkt verzoekster zich tot het herhalen van de verklaringen die zij reeds in het kader van haar vorige beroepsprocedure heeft afgelegd en die reeds beoordeeld werden in 's Raads arrest nr. 270.135 van 21 maart 2022 waartegen verzoekster geen cassatieberoep indiende. De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

Verzoekster slaagt er met het louter benadrukken van de waarachtigheid van de verklaringen die zij aflegde tijdens haar vorige beroepsprocedure niet in een ander licht te werpen op de eerdere appreciatie van de commissaris-generaal en de Raad waarbij geoordeeld werd dat verzoekster haar geloofwaardigheid niet herstelt door een andere versie van de feiten naar voren te schuiven en dat zij nog steeds geen volledig en duidelijk zicht biedt op haar verblijfsomstandigheden in India gedurende de laatste jaren vóór haar komst naar België. Zij brengt bijgevolg geen bijkomende verklaringen bij die beschouwd kunnen worden als

elementen die de kans aanzienlijk groter maken om in aanmerking te komen voor internationale bescherming.

5.2.1.2. Waar verzoekster zich in het verzoekschrift verschillende keren beroept op de erkenning van de vluchtelingenstatus van haar ouders en haar twee broers beperkt zij zich tot datgene wat reeds beoordeeld werd in 's Raads arrest nr. 270.135 van 21 maart 2022: *“Het argument dat verzoeksters ouders en broer in België allen erkend werden als vluchteling is in casu niet dienstig, nu elk verzoek om internationale bescherming op zijn eigen merietjes dient te worden beoordeeld en daarbij rekening dient te worden gehouden met de persoon van de verzoeker en de door hem afgelegde verklaringen en voorgelegde documenten.”* Door zonder meer vast te houden aan de toegekende beschermingsstatus aan haar familieleden slaagt verzoekster er niet in om een ander licht te werpen op voorgaande beoordeling, namelijk dat elk verzoek om internationale bescherming op zijn eigen merites dient te worden beoordeeld en dat niet zonder meer kan worden aangenomen dat verzoeksters familieleden waarachtige verklaringen hebben afgelegd over aspecten zoals hun nationaliteit en hun verblijfsomstandigheden in India in de jaren voor hun komst naar België zodat hieruit geen conclusies kunnen getrokken worden voor de persoonlijke situatie van verzoekster.

5.2.1.3. Verzoekster blijft in het kader van haar tweede beschermingsverzoek volhouden dat zij nooit over de Indiase nationaliteit heeft beschikt. De Raad oordeelde in zijn arrest nr. 270.135 d.d. 21 maart 2022 hieromtrent reeds wat volgt: *“Waar in casu op basis van de vluchtelingenkaart op haar naam niet wordt betwist dat verzoekster minstens tot aan de uitgifte van deze kaart op 14 juli 2011 als Afghaans vluchteling onder het mandaat van UNHCR in India woonde, dient te worden vastgesteld dat verzoekster nalaat documenten neer te leggen die kunnen staven dat zij tot aan haar beweerde vertrek eind 2018 in die hoedanigheid in India verbleef. Niettegenstaande tijdens haar persoonlijk onderhoud hiernaar uitdrukkelijk werd gevraagd (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 23), brengt verzoekster geen documenten bij die kunnen aantonen dat zij ook na de uitgifte van de voorgelegde vluchtelingenkaart met geldigheid tot maart 2016 als Afghaans vluchteling in India verbleef. Er dient in dit verband te worden opgemerkt dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud voorhield na het vertrek van haar ouders nooit stappen te hebben ondernomen om documenten te bekomen om legaal in India te verblijven omwille van de situatie waarin zij zich zou hebben bevonden als gevolg van haar ontvoering door U. M. (ibid., p. 19), die zij evenwel verzonnen heeft. Aldus blijft verzoekster in gebreke een afdoende verklaring te bieden voor haar bewering dat zij geen stappen ondernomen heeft om haar verblijf in India te voorzien van een andere en stevigere wettelijke basis dan de vluchtelingenstatus die haar door UNHCR zou zijn verleend.”* De Raad oordeelde vervolgens dat de neergelegde documenten niet aantonen dat zij niet over de Indiase nationaliteit zou beschikken: *“Het document waaruit moet blijken dat verzoekster ondertussen UNHCR contacteerde met de vraag om te bevestigen of ze de Indiase nationaliteit al dan niet bezit (stukkenbundel verzoekster, stuk 3), is niet dienstig nu dit een loutere aanvraag betreft en zij het eventuele antwoord op deze vraag niet neerlegt. De omstandigheid dat verwerende partij in het geval van verzoeksters broer H. S. zelf contact heeft opgenomen met UNHCR om informatie op te vragen over diens nationaliteit, neemt niet weg dat het in de eerste plaats aan verzoekster toekomt om alle relevante feiten en elementen nodig ter beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming aan te brengen. Verzoekster kan verder niet worden gevolgd waar zij stelt dat UNHCR in het geval van haar broer op 16 februari 2016 bevestigde dat hij niet de Indiase nationaliteit heeft. In het betrokken document wordt enkel gesteld dat de zaak van H. S. niet gekend is bij UNHCR (stukkenbundel verzoekster, stuk 4). Bovendien heeft dit stuk geen betrekking op de persoon van verzoekster.”* De Raad vestigde in zijn arrest ook de nadruk op het belang in hoofde van verzoekster om zicht te bieden op haar verblijfssituatie in India in de jaren voor haar komst naar België daar dit wezenlijk is voor een correcte beoordeling van de door haar voorgehouden nood aan bescherming. De Raad stelde wat volgt: *“Zoals blijkt uit de informatie in het administratief dossier vormen elementen als de duur en de omstandigheden van haar verblijf in India alsook haar eventuele echtelijke staat voorwaarden voor het bekomen van de Indiase nationaliteit (adm. doss., stuk 6, map met ‘Landeninformatie’, nrs. 4-6). Aangezien verzoekster de asielinstanties en de Raad niet in staat stelt om na te gaan of zij mogelijks de Indiase nationaliteit verwierf, maakt zij een beoordeling van haar eventuele nood aan internationale bescherming zelf onmogelijk. Een verzoeker om internationale bescherming is immers niet verstoken van nationale bescherming, en komt bijgevolg niet in aanmerking voor internationale bescherming, indien hij nalaat, zonder geldige reden ingegeven door een gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit in te roepen.”*

In het kader van haar eerste beschermingsverzoek slaagde verzoekster er aldus niet in om documenten neer te leggen die een zicht konden bieden op haar verblijfssituatie in India na maart 2016 en die uitsluitel konden bieden over het al dan niet bezitten van de Indiase nationaliteit. De vraag stelt zich aldus of verzoekster hierin wel slaagt in het kader van haar huidig beschermingsverzoek.

Uit wat volgt zal blijken dat de door haar neergelegde documenten en hiermee gepaard gaande verklaringen geen informatie verschaffen over haar verblijfssituatie in de laatste jaren vóór haar vertrek uit India in 2018,

noch zicht bieden op het al dan niet bezitten van de Indiase nationaliteit. Uit wat hierna volgt blijkt dat de door verzoekster neergelegde documenten aldus de beoordeling van de Raad in zijn arrest nr. 270.135 van 21 maart 2022 niet kunnen ombuigen.

5.2.1.3.1. UNCHR India legt per e-mail, in antwoord op een vraag van verzoekster naar haar geboortecertificaat en bewijs van verwantschap met haar moeder, uit dat zij vluchtelingen in India bijstaan in het verkrijgen van de Indiase nationaliteit, maar dat zij niet in staat zijn te bevestigen of vluchtelingen uit India al dan niet de Indiase nationaliteit hebben aangevraagd of verkregen (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 2 en 3, "mailverkeer met UNHCR"). Het ministerie van buitenlandse zaken in New Delhi schrijft verzoekster aan op 16 december 2022 en deelt haar mee dat haar verzoek om een Afghaans nationaliteitscertificaat niet tot hun bevoegdheden behoort en dat verzoekster zich direct moet wenden tot de Afghaanse ambassade in New Delhi of de Afghaanse autoriteiten (*ibid.*, stuk 3). Zij legt verder een formulier neer waaruit blijkt dat zij bij het "*Department of Administrative reforms & Public Grievances*" verzocht heeft om haar een Afghaanse nationaliteitsbewijs af te leveren. Op 7 december 2022 antwoordt het Ministerie van Buitenlandse Zaken van India hierop dat verzoeksters aanvraag niet tot hun bevoegdheden behoort. Het verwijst haar hiervoor door naar de Afghaanse ambassade/overheid (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 3: "(...) *your request for Afghan Nationality Certificate does not pertains to Governemt of India. You may like to directly contact Afghan Embassy in New Delhi or Government of Afghanistan in this regard(...)*") (eigen onderlijning).

UNHCR België en Luxemburg maken op vraag van verzoekster een moeilijk leesbare geboorteakte en een UNHCR registratiedocument over met enkele algemene identiteitsgegevens waaruit blijkt dat zij in op 30 september 1996 geregistreerd werd bij het UNCHR en haar status op 14 december 2016 op "*inactief*" werd gezet (*ibid.*, stuk 4.1 t.e.m. 4.2.2.). De overzichtsfiche en de geboorteakte (*ibid.*, stuk 1) wijzigen voorgaande beoordeling niet daar zij niets zeggen over een desgevallende toekenning van de Indiase nationaliteit.

Het geheel van voorgaande informatie ligt in lijn met de documenten die verzoekster reeds had neergelegd in het kader van haar eerste beschermingsverzoek. Zij legt geen enkel document neer dat zou kunnen staven dat zij tot aan haar beweerde vertrek eind 2018 in haar hoedanigheid van vluchteling in India verbleef en evenmin een document dat zou kunnen staven dat zij tijdens haar verblijf vóór haar komst naar België niet over de Indiase nationaliteit zou hebben beschikt. Zij legt geen documenten voor die een zicht bieden op haar verblijfsomstandigheden in de laatste jaren vóór haar vertrek uit India. Middels de hierboven besproken documenten verschaft verzoekster dus wederom geen duidelijkheid over haar verblijfsrechtelijke situatie in India na 2016 en tot haar vertrek uit India in 2018, terwijl dit nochtans wezenlijk is voor een correcte beoordeling van haar voorgehouden nood aan internationale bescherming. De door verzoekster neergelegde documenten geven geen zicht op het feit of verzoekster al dan niet de Indiase nationaliteit heeft verworven. Hierbij komt dat zij nog steeds geen documenten neerlegt betreffende haar partner in India en diens nationaliteit waardoor de beoordeling van de Raad in het arrest nr. 270.135 van 21 maart 2022 onverminderd overeind blijft, namelijk dat niet kan worden nagegaan of verzoekster eventueel op basis van haar familieband met de vader van haar kind een duurzaam verblijfsrecht in India, dan wel de Indiase nationaliteit verworven heeft.

5.2.1.3.2. De overige door verzoekster neergelegde stukken, namelijk de schooldocumenten en het certificaat betreffende de deelname aan de Wereldvluchtelingendag in 2004, werden reeds neergelegd en beoordeeld in het kader van de beroepsprocedure bij het eerste verzoek om internationale bescherming of liggen in lijn van die eerder neergelegde stukken. Hiermee toont verzoekster slechts aan dat zij in New Delhi was in 2004 en dat zij school heeft gelopen in India, doch bevatten deze documenten geen gegevens over haar verblijfsstatus en nationaliteit(en).

5.2.1.3.3. De stukken gevoegd bij haar aanvullende nota (AN) tonen aan dat zij een advocaat geraadpleegd en betaald heeft in India en dat die op zijn beurt het "*Ministry of Home Affairs*" heeft gecontacteerd op 20 maart 2024 met de vraag een bewijs te leveren dat zij nooit de Indiase nationaliteit heeft bekomen (AN, stukken 1 t.e.m. 6 en stuk 11).

Verzoekster legt ook verschillende onvolledige stukken neer. De geplakte formulieren eindigen met onvolledige zinnen en volgen elkaar niet steeds duidelijk waardoor niet kan worden afgeleid welke vraag verzoekster precies gericht heeft aan het (volgens haar beweringen) Indiase ministerie (AN, stukken 7, 8, 9, 10, 12 en 13).

Hoewel verzoekster hiermee aantoont dat zij recentelijk stappen heeft ondernomen en zij zich ditmaal tot de Indiase autoriteiten lijkt te hebben gewend, ligt er tot op heden nog steeds geen document voor waarmee zij zicht biedt haar verblijfsrechtelijke situatie in India na 2016 en tot haar vertrek uit India in 2018 en op de hoedanigheid waarin zij gedurende die periode in India heeft verbleven. Het dient te worden herhaald dat dit wezenlijk blijft voor een correcte beoordeling van de door haar voorgehouden nood aan bescherming. Dit geldt des te meer daar er zich in het administratief dossier informatie bevindt waaruit blijkt dat aan Afghaanse onderdanen die tot de Sikh gemeenschap behoren na hun aankomst in India de Indiase nationaliteit werden toegekend (AD CGVS, map 8 voorgaand verzoekschrift, landeninformatie, stuk 6, "*Dawn, 4300 hindus, sikhs*").

from Pakistan, Afghanistan get Indian citizenship”). Gelet op het feit dat deze informatie dateert van 2015 en verzoekster zich op dat moment nog in India bevond, kan redelijkerwijze verondersteld worden dat zij een begunstigde was van het toenmalig beleid. Hierbij komt dat uit het administratief dossier blijkt dat er een procedure “*by registration*” bestaat voor het online aanvragen van de Indiase nationaliteit voor personen met een gewoonlijk verblijf van zeven jaar in India voorafgaand aan het indienen van de aanvraag (AD CGVS, map 8 voorgeand verzoekschrift, landeninformatie, stuk 5, “*Procedure for applying online for Indian citizenship*”). Gezien verzoekster verklaart geboren te zijn in 1996 in New Delhi (NPO 02.02.20, p. 3) en zij tot maart 2016 een vluchtelingenkaart had in India (zie supra), kan redelijkerwijze verondersteld worden dat deze procedure op haar van toepassing was en zij hier gebruik van kon maken. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster bij de diplomatieke post van New Delhi een visum kort verblijf, type C heeft bekomen met een geldigheidsduur van 9 november 2018 tot 7 december 2018 en dat zij over de Indiase nationaliteit beschikt (AD CGVS, deel DVZ, opzoeking Dublin). Zij verklaart bij de DVZ weliswaar dat zij een vals paspoort heeft gebruikt om naar België te komen met vermelding van de Indiase nationaliteit (AD CGVS, verklaring volgend verzoek, punt 3), doch dit bevindt zich niet in het rechtsplegingsdossier. Gelet op voorgaande elementen alsook rekening houdend met haar leugenachtige verklaringen ten tijde van haar eerste beschermingsverzoek en het feit dat haar overige familieleden evenmin een eerlijk zicht geboden hebben op hun verblijfplaatsen, is het geenszins kennelijk onredelijk van verzoekster te verwachten dat zij de nodige inspanningen blijft leveren om duidelijkheid te scheppen over de omstandigheden van haar verblijf in India na maart 2016 vóór haar komst naar België.

Verzoekster kan zich bezwaarlijk verschuilen achter het feit dat het enorm moeilijk is om de juiste documenten te verkrijgen gelet op de corruptie in India en de discriminatie ten aanzien van Afghanen (AD CGVS, Verklaring Volgend Verzoek, 08.05.2023, punt 17), gezien zij wel degelijk een antwoord kon voorleggen van het Indiaas Ministerie van Buitenlandse Zaken en het UNHCR India en zij zich ook kon wenden tot de Afghaanse ambassade in Brussel om haar geboorteakte te bekomen.

5.2.1.4. Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanhaalt dat zij de Indiase nationaliteit nooit heeft aangevraagd omwille van haar gewelddadig huwelijk volstaat het te verwijzen naar de beoordeling in 's Raads arrest nr. 270.135 d.d. 21 maart 2022 waar geen geloof wordt gehecht aan het feitenrelaas zoals voorgesteld door verzoekster en waarin benadrukt wordt dat zij geen duidelijk en volledig zicht biedt op haar verblijfsomstandigheden in India gedurende de laatste jaren voor haar komst naar België.

5.2.2. Verzoekster is door het neerleggen van de bijkomende documenten en het afleggen van verklaringen waarbij zij volhardt in een reeds ongeloofwaardig bevonden relaas, geenszins in staat duidelijkheid te scheppen aangaande haar werkelijke verblijfssituatie in India in de laatste jaren vóór haar vertrek, noch aangaande de eventuele verwerving van de Indiase nationaliteit. Bijgevolg brengt zij geen nieuwe elementen bij die de kans aanzienlijk groter maken om in aanmerking te komen voor internationale bescherming.

5.2.3. Door het feit dat verzoekster er niet in slaagt een duidelijk zicht te bieden op haar verblijfssituatie in India in de laatste jaren vóór haar vertrek naar België, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoekster vóór haar aankomst in België in India of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen zij werkelijk het land van herkomst verliet. Verzoekster maakt bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die zij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade die zij mogelijk zou lopen.

Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoekster de bron van haar vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Een loutere verwijzing naar de algemene toestand in een bepaald land of bepaalde regio volstaan niet; er moet enig verband met haar persoon kunnen worden aangetoond. Het betreft immers de feitelijke toestand van verzoekster in de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Doordat verzoekster de ware toedracht over haar werkelijke verblijfsrechtelijke toestand in India tijdens de laatste jaren vóór haar vertrek en haar levensomstandigheden aldaar achterhoudt, is de Raad niet bij machte een onderzoek te voeren naar een eventuele noodzaak van de subsidiaire bescherming, noch te beoordelen of verzoekster bij terugkeer naar India naar Afghanistan zou worden teruggestuurd en wat hiervan de gevolgen zouden zijn. Dat de mensenrechtensituatie en het beleid in India zorgwekkend is, kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

5.2.4. De schending van artikel 8 van het EVRM, dat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven behelst, en het betoog van verzoekster dat zij, zo zij het grondgebied zou moeten verlaten gescheiden zouden worden van haar partner en haar zoontje of dat haar partner zou worden gescheiden van haar en haar zoontje, worden in het licht van het voorgaande niet dienstig opgeworpen. Nog daargelaten het feit dat verzoekster verklaart zij geen certificaat kan voorleggen van haar huwelijk met haar nieuwe partner in België (NPO 21.12.23, p. 4) en er geen bewijzen voorliggen van enige relatie tussen hen beide, wordt in het kader van onderhavig beroep noch uitspraak gedaan over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel, noch over burgerlijke rechten. De Raad beschikt over een gebonden bevoegdheid en gaat louter na of in hoofde

van verzoekster al dan niet is voldaan aan de voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming en meer bepaald *in casu* of er nieuwe elementen voorhanden zijn die de kans aanzienlijk vergroten om in aanmerking te komen voor internationale bescherming.

Daarbij kan worden herhaald dat het doel van het verzoek om internationale bescherming er geenszins uit bestaat om het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolging in het land van herkomst omwille van één van de in het Vluchtelingenverdrag vermelde gronden (artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet) of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming (artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet). Zo verzoekster bij haar partner en zoon in België wenst te blijven, dient zij zich daartoe aldus te richten tot de geëigende procedures.

5.3. Alles samen genomen, zijn er *in casu* geen nieuwe elementen of feiten aan de orde, of door verzoekster voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

5.4. Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dringt zich niet meer op nu het volgende verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden niet dienstig.

5.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op de DVZ, alsook bij de commissaris-generaal. Tijdens deze interviews kreeg zij de mogelijkheid verklaringen af te leggen met betrekking tot de nieuwe elementen en kon zij nieuwe documenten neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

5.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing. Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend vierentwintig door:

I. FLORIO, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO